

Les escriptures de mossèn Macip

El privilegi es va aconseguir d'una manera prou ràpida, però és possible que no fos la primera vegada que el Consell ho hagués intentat, a jutjar pel que el 7 d'abril els jurats deien al consell: "com molt bé saben com se ha procurat molt temps ha en haver un privilegi per tenir scrivania en la casa de la present vila y aquella regís un notari real".⁶

Llavors, el Consell va determinar que una vegada es tingués el privilegi, ocupés l'escrivania el notari Pere Macip: "se li dexe la scrivania de franch per temps de vuyt anys après de havé hagut lo privilegi y haguda la pcessió de la scrivania". En Macip, doncs, devia regir durant alguns anys aquesta scrivania "municipal" i el seu arxiu.

Uns anys més tard, després de la mort d'aquest notari, les escriptures restaren a la casa de la Vila i és per això que, a la reunió del Consell del 4 de juliol de 1638, els jurats presentaren la següent proposta: "tenim así en la casa de la Vila las escripturas de mossèn Masip. Per so proposam a vostres mercès què volen que-s fasse de ellas. Per so miren lo faedor".⁷

Calia, doncs, que ara el Consell li donés una resposta positiva en ordre a la seva salvaguarda: "fonch determinat per l'onrat consell que las escripturas de mossèn Masip estigan custodides en lo archiu de la casa de la Vila y que-s fasse un archiver y tingan los jurats una clau y lo archiver un'altra."

No esmenten per a res l'escrivania i això permet entendre que devia haver desaparegut com a tal després del pas de Pere Macip, perquè en un altre cas, si hagués seguit existint, al Consell sembla que no li hagués calgut plantejar-se què en feia de les seves escriptures, a més, es va determinar que passessin a l'Arxiu Municipal. La

determinació dels consellers també permet de constatar que, aleshores, la vila no disposava d'arxiver i en necessitaven un, tal vegada pensant en un notari, perquè pogués tenir cura d'aquesta documentació. És probable, però, que no n'arribessin a tenir —o almenys no consta que llavors l'elegissin— o bé, si ho feren realment, només ocuparia el càrrec durant uns pocs mesos, perquè quan, el gener de 1639 elegeixen els oficis de la vila, no hi figura el d'arxiver, com tampoc l'any següent, el 1640. De fet, com ja vam veure al seu moment,⁸ els primers arxivers coneguts no van ser nomenats fins al 1647 i llavors no pas un de sol, sinó en nombre de dos, com era el costum a la pràctica totalitat dels oficis municipals.

Finalment, l'acta de 1638 també esmenta les claus de l'arxiu, i es concreta que n'hi havia, o n'hi hauria, dues: una, la tindrien els jurats i l'altra, l'arxiver. No es diu, però —com sí que es precisa cap a la darrerria d'aquest mateix segle—, si la porta de l'Arxiu tenia un pany o bé en tenia dos.

L'Arxiu i la "presó dels gegants"

Un text d'Andreu de Bofarull, publicat el 1856, en descriure l'edifici de l'Ajuntament, fa especial èmfasi en el racó fosc on llavors hi havia l'Arxiu, del qual no només en descriu la ubicació a mitjan segle XIX, sinó que també en senyala la utilització que havia tingut en el passat:⁹

"En esta pieza [la secretaria] hay una puerta que da entrada á un camarachon obscuro, conocida antes por prision de los Gigantes, porque en él guardaban los gigantones concluida alguna fiesta".

És, si més no, interessant destacar que hom guardés els gegants de la vila a dalt d'un pis i no

6. AHMR, Llibre d'Actes, v. 10 (1593-1610). Acta de 7 d'abril de 1608.

7. AHMR, Llibre d'Actes, v. 12 (1636-1673). f. 27r.

8. GORT, Ezequiel. "Notes... (2)" dins *Informatiu Arxiu*, 03 (desembre 1999) p. 12-13.

9. A. de B y B [Andreu de Bofarull i Brocà]. *Guia de Reus* (Reus, 1856), p. 39-41.